

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πολυεύσπλαγχος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἐθαυμάστωσε τὰ ἐλέη του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Λαοῦ του, ἐξάγων αὐτὸν ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Ἀλλοφύλλου ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ἠὲ δόκησε συγχρόνως νὰ μεγαλύνῃ καὶ τὴν ὑπερένδοξον αὐτοῦ Μητέρα, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, μὲ τὴν θαυμασίαν ἀνακάλυψιν τῆς πανσέπτου αὐτῆς Εἰκόνας κατὰ τὴν νῆσον Τήραν, καὶ τὴν χάριν τῶν δι' αὐτῆς ἐνεργηθέντων, καὶ ἐνεργουμένων καθημέραν θαυμάτων εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἀδιστακτοῦ, καὶ θερμῆς εὐλαθείας προσερχομένους εἰς τὸν ἱερόν αὐτῆς ναόν.

Ἡ ἁγία αὕτη Εἰκὼν φέρει τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ βλέπε τοῦτο πρῶτον, Χριστιανέ, τὸ θαῦμα, καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ θαύματος. Ὅτε ὁ προαιώνιος Θεὸς ἠὲ δόκησε νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Κοσμοκράτορος, εὐηγγελίσαστο εἰς τὴν ᾽Λειπάρθενον τὴν ἐξ αὐτῆς ἄρρητον τοῦ Λυτρωτοῦ σάρκωσιν, καὶ τὴν δι' αὐτῆς σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ὅτε δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμελλε ν' ἀποστείλῃ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος τὴν λύτρωσιν εἰς τὸν Λαόν του ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἀλλοφύλλου, προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν τὴν θείαν του βουλήν διὰ τῆς παραδόξου εὑρέσεως τῆς πανσέπτου Εἰκόνας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἀνακαλύπτεται ἡ θεία του βουλή διὰ τῆς παναγίας Παρθένου, καὶ προκαταγγέλλεται δι' αὐτῆς ἡ κοινὴ σωτηρία. Θαῦμα ὄντως τῆς θείας οἰκονομίας, πιστούμενον μὲ τόσα καὶ τοιαῦτα ὑπερφυῆ θαῦματα, ὅσα συνέτρεξαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν εὑρεσιν τῆς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ

δοσα τερατουργούνται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν ναὸν τοῦτον, διὰ τῆς χάριτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐκ τῶν ὁποίων θέλομεν διηγηθῆ ὀλίγα τινά, χάριν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἐκθέτοντες μὲ ὄλην τὴν ἀπλότητα, ὅπως εἶδον καὶ ἤκουσαν πολλοί, καὶ μαρτυροῦσιν αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται τῶν θαυμάτων. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς εὐρέσεως τῆς ἀγίας Εἰκόνας.

Εἰς τὴν νῆσον Τήνον εὐρίσκεται γυναικεῖον Μοναστήριον, ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τιμώμενον, κείμενον ἐπὶ τῆς ὀφρύος ὄρους ὕψηλοῦ, πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως, ἅγιος Νικόλαος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέχει ὁδὸν μιᾶς ὥρας. Μονάζουσι δὲ εἰς τὸν Παρθενῶνα τοῦτον περίπου ὀγδοήκοντα Μοναχαί, ἀκούσαι τῷ ὄντι βίον μοναδικὸν καὶ πρέποντα, κατὰ τε τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν, εἰς τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὸν οὐράνιον Νυμφίον παρθένους, διότι, προσκαρτεροῦσαι διὰ παντὸς εἰς τὰς προσευχὰς καὶ νηστείας, πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐργαζόμεναι ταῖς ἰδίαις χερσίν, ἢ ἀπὸ ἐλέη τῶν Χριστιανῶν βοηθούμεναι, χορηγούμενα τὸ πλεῖστον ἀπὸ τοῦς εὐκαταστάτους τῶν πολιτῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχουσι εὐλάβειαν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο κατάστημα. Αὐταὶ δὲ οὐδεμίαν ἔχουσι κοινωνίαν μὲ τὰς ἔξω, μήτε πάντελως ἐξέρχονται τῆς Μονῆς, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, καὶ τότε μὲ ἄδειαν τῆς Ἡγουμένης, καὶ ὅλως ρυθμίζουσι τὴν ζωὴν τῶν αἱ Μοναχαὶ αὐταὶ πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας, καὶ τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο καταγώγιον ἐμόναζε μετὰ τῶν ἄλλων, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀφιερωθεῖσα, Μοναχὴ τις Πελαγία τοῦνομα, πρεσβύτις ἤδη ὡς ὀγδοήκοντα ἐτῶν, βίον δὲ σεμνὸν ἐξ ἀρχῆς καὶ πολιτεῖαν ἐνάρετον ἐξησκημένη. Κατὰ δὲ τὸ 1822, κατὰ μῆνα Ἰούλιον, ὤφθη κατ' ὄναρ εἰς τὴν ἱεράν ταύτην παρθένον, περὶ τὸν ὄρθρον τῆς Κυριακῆς, γυνὴ τις περιβεβλημένη ἄρρητον δόξαν καὶ λαμπρότητα, καλέσασα δὲ αὐτὴν, ἐπρόσταξεν Ἐγερθεῖσα ταχέως, νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἕνα τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, ἐπίτροπον τοῦ ἰδίου Μοναστηρίου, Σταματέλον Καγκάδην ὀνομαζόμενον, κελύουσα τοῦτον νὰ ξεσκεπάσῃ τὸν οἶκόν της, χωρισμένον εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά πλησίον τῆς Πόλεως, καὶ νὰ ἐπιστάσῃ ὁ ἴδιος, διὰ νὰ ἀνεγερθῆ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς. Πρὸ ταῦτα ἐξυπνήσασα ἡ Μοναχὴ, ὅλη ἐκθαμβος, ἵστατο

προσευχομένη, καὶ διαλογιζομένη καθ' ἑαυτὴν τὸ ὄνειρον, νομίζουσα δὲ τῆς φαντασίας ἀνάπλασμα τὸ ὄραμα, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς ἄλλον. Παρῆλθον ἑπτὰ ἡμέραι, καὶ πάλιν ὄρα καὶ ἀκούει τὰ αὐτά, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν. Ὡς δὲ καὶ τότε ἔκρυπτεν ἐν ἑαυτῇ τὸ ὄραμα, τρίτον ἤδη, καὶ κατὰ τὴν τρίτην Κυριακὴν φαίνεται: εἰς αὐτὴν ἡ αὐτὴ γυνή, ἐλέγχουσα μετ' ὀργῆς τὴν ἀπείθειαν αὐτῆς, καὶ φοβερίζουσα ἂν καὶ τρίτον παρακούσῃ. — Καὶ πόθεν ὁ ἄνθρωπος, πρὸς τὸν ὁποῖον μὲ στέλλεις, ἔλεγεν ἡ Μοναχὴ, θέλει δυνηθῆ νὰ σοὶ κτίσῃ τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἶκον, ὁποῖον λέγεις; — Ἐγὼ θέλω οἰκονομήσει τὰ πάντα, ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν, μόνον κάμε ὡς σὲ προστάζω, καὶ μὴ ἐρεῦνα περαιτέρω. — Καὶ τίς εἶσαι, Κυρία μου, ἠρώτησεν ἡ Μοναχὴ, ὅτι ὀργίζεσαι κατ' ἐμοῦ οὕτω, καὶ μὲ προστάξεις τοιαῦτα; ἀπεκρίθη δὲ οὕτω: «Εὐαγγελίζου γῆ, χαρὰν μεγάλην». ταῦτα ἀκούσασα ἡ Μοναχὴ, ὅλη ἐντρομος καὶ ἐκστατικὴ, ἐφώναξεν: «Αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν»· καὶ τρέχουσα ἦλθε πρὸς τὴν Ἡγουμένην, διηγουμένη μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἰς αὐτὴν τὸ ὄραμα. Ἡ δὲ, γνωρίζουσα τὴν ἀρετὴν καὶ θεοσέβειαν τῆς Μοναχῆς, δὲν ἐδίστασε πάντελως, ὅτι τὸ ὄραμα τῆς Μοναχῆς εἶναι ἐμφάνεια ἐναργῆς αὐτῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ τοῦτο ἐπρόσταξεν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἐπίτροπον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὴν ἡ Θεοτόκος, καὶ νὰ διηγηθῆ πρὸς αὐτὸν τὰ πάντα μὲ ὄλην τὴν ἀκρίβειαν.

Ἐπήκουσεν ἡ Μοναχὴ, καὶ ἐλθοῦσα πρὸς τὸν ἐπίτροπον, ὅστις ἔτυχε διατρέβων τότε εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ χωρίον Καρυά, διηγείται πρὸς αὐτὸν τὸ ὄραμα, προσθέσασα ὅσα ἠπειλήσεν ἡ Γυνὴ κατὰ τῆς νήσου, ὅτι θέλει ἔλθῃ κατ' αὐτῆς ὀργῆ τοῦ Υἱοῦ της, ἐὰν δὲν ἐκτελέσωσι μὲ προθυμίαν τὰ προσταττόμενα. Ὁ δὲ ἐπίτροπος, μὴ δυνάμενος μήτε νὰ ἀπιστήσῃ, μήτε νὰ πιστεῦσῃ εὐκόλως εἰς τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, παρέπεμφεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀρχιερέα τῆς νήσου κύριον Γαβριήλ, διατρέβοντα εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν πνευματικώτερον. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς, ἀκούσας μὲ προσοχὴν ὅσα διηγήθη ἡ Μοναχὴ, γνωρίζων δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν περὶ τὰ θεῖα τῆς Μοναχῆς, ἔκρινεν, ὅτι τὸ ὄραμα δὲν εἶναι σκοτεινὸν ὄνειρον, ἀλλ' ἐμφασίς νοερᾶς

ψυχῆς, φωτιζομένης, ὅσον ἐγχωρεῖ εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν διὰ τῆς θείας ἐλλάμψεως, καθόσον αὕτη ἀναπτεροῦται πρὸς τὰ ἄνω, χωριζομένη τῆς προσπαθείας τῶν κάτω. Ἐπιτοῦτο δὲ τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς καὶ γέρων τις κατὰ τὴν Πόλιν, ἀφελῆς καὶ ἀπλοῦς τὸν τρόπον, εὐλαβῆς δὲ πρὸς τὰ θεία· καὶ τούτου ἤκουσε πρότερον ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ ἄλλοι, διηγούμενου τὰ αὐτά, καὶ ὅτι κρύπτεται εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Μοναχὴ ἔλεγε, Εἰκὼν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ὁποίαν ἔλεγε νὰ ξεχώσωσι, φανείσα ἐν ὄραματι.

Ὅθεν ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐδὲν μελλήσας, συνεκάλεσε τοὺς προκρίτους καὶ τὸν κληρὸν, καὶ διηγεῖται τὸ ὄραμα τῆς Μοναχῆς, παρόντος καὶ τοῦ εἰρημένου ἐπιτρόπου, προτρέπων νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὸ ἔργον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἔκθασις τόσον ἀριδύλως προεμηνύετο ἀπὸ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐξέδωκε δὲ καὶ ἐγκύκλιον συγχρόνως εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Τήνου, παρακινῶν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ συντρέξωσιν, ὅπως καθεὶς ἐδύνατο χάριν εὐλαβείας πρὸς τὴν Θεοτόκον. Ἀρχισε λοιπὸν ἡ κατασκαφὴ κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 1822 ἔτους, εἰς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον, ὅπου μήτε ἐρείπιον, μήτε ἕγνος κτιρίου τινὸς ἐφαίνετο. Ἀφοῦ δὲ ἐπροχώρησαν εἰς ἱκανὸν βάθος, πολλὰς ἡμέρας ἐργαζόμενοι, ἀνεκαλύφθησαν ἐρείπια οἰκοδομήματος, γνωρίσματα παλαιοῦ ναοῦ, ὡς εἰκάζετο ἀπὸ ἱεροῦ βήματος, μήκος μὲν ἔχοντος πῆχεις 16, πλάτος δὲ πῆχεις 4 ³/₄. Εὐρέθη δὲ καὶ περὶ τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ φρέαρ ἄνυδρον, βάθος δώδεκα ὀργυιῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐρέθη ἡ Εἰκὼν περὶ τῆς ὁποίας ὁ γέρων ἔλεγε, παρημελήθη τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ ναοῦ. Ἐπέπεσε δὲ ἐν τούτῳ πανώλης νόσος εἰς τὴν νῆσον, πολὺν θάνατον φέρουσα εἰς τοὺς ἐντοπίους καὶ τοὺς παροικοῦντας ξένους. Τοῦτο τὸ συμβᾶν ἐπίστωσε μᾶλλον τοὺς λόγους τῆς Μοναχῆς, καὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον μὲ περισσότερον ζῆλον καὶ προθυμίαν. Ἐξελέχθησαν δὲ καὶ τρεῖς ἄλλοι ἐκ τῶν πολιτῶν ἄνδρες θεοσεβεῖς, ὁ Γεώργιος Περίδης, Ἀντώνιος Καλέριος, καὶ χ. Γεώργιος Σιώτος, ἀναδεχθέντες μετὰ τοῦ πρώτου τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστάσιαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Καταβαλλομένων δὲ τῶν θεμελίων, ἐζήτησεν ὁ Ἀρχιε-

ρεὺς ὕδωρ, διὰ νὰ τελέσῃ τὸν συνήθη ἀγιασμόν· παιδίον δὲ παρευρεθὲν ἐμήνυσε, ὅτι τὸ ἐν τῷ νάρθηκι φρέαρ εἶχε πολὺ καὶ ἀφθονον ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λαθὼν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν. Οὕτω συνέτρεχον ἐξ ἀρχῆς τὰ πάντα παραδόξως, τῇ χάριτι τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ καὶ τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος.

Ἐτελειούτο λοιπὸν ὁ κάτω ναὸς εἰς ὀλίγον διάστημα, πολλῶν ἐργατῶν καθ' ἡμέραν συντρέχόντων ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ τὰ χωρία τῆς νήσου, παρεκταθεὶς εἰς πλάτος καὶ μήκος, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τιμηθεὶς, διὰ τὸ πηγάζαν παραδόξως ὕδωρ· διότι δὲν εἶχεν εὐρεθῆ ἀκόμη ἁγία Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, μήτε ἐλπίζετο νὰ εὐρεθῆ, τελειωθέντος ἤδη τοῦ κάτω ναοῦ, καὶ μεγάλως διανοουμένων τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἐπιστατῶν νὰ ἐποικοδομήσωσι τόσον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ ναόν, ὅποιος φαίνεται σήμερον ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας, καὶ ἀπὸ τίνων μέσων· ἀλλ' ἐνταῦθα ἀρχίζει τὸ θαῦμα, ὅπου τελειώνει ἡ ἀνθρωπίνῃ ἐπίνοια καὶ δύναμις.

Τὴν 30 τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1823, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, καθ' ἣν ἡμέραν πολλοὶ ἐργαζόμενοι ἔσπευδον νὰ ἐξομαλίσωσι τὸ ἔδαφος τοῦ παλαιοῦ τούτου ναοῦ, ἀνεκαλύφθη ἡ Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου περὶ τὴν ἄκραν τοῦ νάρθηκος κατακεχωμένη, διχοτομημένη δὲ νεωστὶ κατὰ τὸ μέσον ὑπὸ τῶν σκαπτόντων, καὶ καλυπτομένη ἀπὸ γῆν συμπηλωθεῖσαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. Ἦτο δὲ πυρίκαυστος καὶ ἀπηνθρακωμένη σχεδὸν εἰς τὰ ὀπισθεν, ὥστε εἰκάζετο ἐκ τούτου καὶ τῶν ἄλλων ἐρείπιων, ὅτι ὁ ἱερὸς αὐτοῦ ναὸς ἐγίνετο τοῦ πυρὸς παρανάλωμα, καθ' ὃν καιρὸν ἐκυριεύθη καὶ ἀνεσκάφη ἡ πόλις ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς, ἔτη περίπου ὀκτακόσια πενήκοντα, καὶ ἀπωκίσθησαν εἰς τὰ μεσόγεια καὶ ὑψηλότερα τῆς νήσου οἱ διασωθέντες τῆς Πόλεως κάτοικοι.

Ἀποπλυθείσης δὲ μὲ πολλὴν δυσκολίαν τῆς ἐπ' αὐτὴν γῆς, ἐφάνησαν διακεκριμένοι οἱ χαρακτῆρες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου, συνεσκιασμένοι, διὰ τὴν παλαιότητα, ἀβλαβεῖς δὲ διόλου καὶ ἄθικτοι ὑπὸ τῆς τομῆς, διότι ἡ Εἰκὼν ἐδιχοτομεῖτο ἀκριβῶς κατὰ μήκος καὶ κατὰ τὸ μέσον, ὅπου

τὸ μεταξὺ τῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου μεταίχιμιον. Τοῦτο ἰδόντες οἱ παρόντες, ἀνέκραξαν χαρμολύτως, καὶ ἀσπαζόμενοι μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, φέροντες ἔδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀρχιερέως, παρόντος.

Ἦτο περὶ μεσημέριαν, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Πόλεως καὶ τῶν χωρίων, ὡς ἤκουσαν τὴν εὐρεσιν τῆς ἁγίας Εἰκόνας, συνέρρεον μικροὶ καὶ μεγάλοι, διὰ νὰ ἴδωσι καὶ ἀσπασθῶσιν αὐτήν.

Ἐνταῦθα κατανόησον, Χριστιανέ, τὸ μέγα θαῦμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἦ δὲ θέρσιος πανώλης ἐπεκράτει ἀκόμη εἰς τὴν νῆσον, ἀρχίσασα μόλις νὰ κοπάσῃ, ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Πόσος κίνδυνος λοιπὸν δὲν ἦτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τόσος λαὸς συνωθεῖτο ἐπὶ τὴν θέαν καὶ τὴν προσκύνησιν τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας, νὰ μεταδοθῆ ἡ θανατηφόρος λύμη τῆς πανώλους εἰς ὅλην τὴν νῆσον; ἀλλ', ὦ τοῦ θαύματος! ἐξέλιπε τὸ κακὸν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ οἱ κατεχόμενοι ἤδη ὑπὸ τοῦ πάθους πολλοὶ παραδόξως ἐσώθησαν, ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἐκ τούτων καὶ ὁ υἱὸς ἑνὸς τῶν ἐπιτρόπων, τοῦ Γεωργίου Περιδῆ, ὅστις ἔτυχεν ἐπιστατῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας Εἰκόνας.

Οὗτος ἔκειτο βεβλημένος ὑπὸ τῆς Πανώλους τρίτην ἡμέραν, ἀγνοοῦντος ἔτι τοῦ πατρὸς καὶ τῶν οἰκείων τὴν νόσον· ὡς δὲ ἐφάνη τὸ πάθος ὑπὸ τὰς μασχάλας, πενθοῦντες καὶ κλαίοντες, κατέλιπον τὴν οἰκίαν καὶ τὸν υἱὸν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν νοσοκόμων· ὁ δὲ πατήρ ἔδραμεν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Εἰκόνας τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, μετὰ θερμῶν δακρύων δεόμενος, καὶ λαβὼν ἀπὸ τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζεν αὐτήν, καὶ ῥαντίσας μὲ τὸ ἁγίασμα, διέταξε τοὺς νοσοκόμους νὰ χρίσωσι μὲ τοῦτο τὰ ὑπὸ τὰς μασχάλας οἰδήματα, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξαν. Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν, ὅλως τρέμων ὁ πατήρ, ἦλθεν ἅμα πρῶτ' ἀπέναντι τῆς οἰκίας, καὶ ἐκάλει τοὺς νοσοκόμους διὰ νὰ μάθῃ περὶ τοῦ υἱοῦ του· βλέπει δὲ αὐτὸν τὸν υἱὸν του προβαίνοντα τῆς θύρας, ὅλον ὑγιᾶ καὶ ἀβλαβῆ, ὡς νὰ μὴ ἐδοκίμασε μήτε μικρὰν ἀσθένειαν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ πατήρ, ἔτρεξε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰ χαριστήρια εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Ἀλλὰ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου

ὑστερον θέλομεν διηγηθῆ. Ὡς δὲ εὐρέθη ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν, καὶ τὰ θαύματα ἐβεβαίωσαν τὰ δι' ὀνείρων ἀποκαλυφθέντα, δὲν ἐδίστασαν πλέον οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐπιστάται νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὴν οἰκοδομὴν ἱεροῦ ναοῦ, λαμπροῦ καὶ πολυτελεστεροῦ, ἀναθέμενοι τὰς ἐλπίδας τῶν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἣτις ἐφανέρωσεν εἰς τὴν Μοναχίην, ὅτι αὐτὴ θέλει οἰκονομήσει τὰ πάντα.

Ἀνεγείρετο λοιπὸν ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἐπὶ τοῦ προοικοδομηθέντος, μήκος μὲν ἔχων πηχ. 26 3/4, πλάτος δὲ πηχ. 16 1/8· ἀλλ' ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο καὶ ὕλη πολλὴ μαρμάρων, μετακομιζομένων τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῆς παρακειμένης Δήλου, καὶ χεῖρας πολλὰς εἰς τὴν προτοίμασίαν τῆς ὕλης καὶ τὴν οἰκοδομὴν· καὶ πρὸς ταῦτα ἦτο ἀνάγκη πολλῶν χρημάτων, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων πολλάκις οἱ διευθύνοντες τὸ ἔργον ἐπιστάται ἤρχοντο εἰς ἀμηχανίαν, πῶς νὰ πληρώσωσι τοὺς ἐργάτας καὶ τὴν ὕλην εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος. Ἀλλ' ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἐπρόφθανε τὴν ἀνάγκην, διότι ἐπρόστρεχαν ἀκαταπαύστως πανταχόθεν μὲ θερμὴν εὐλάβειαν οἱ Χριστιανοί, προσφέροντες ὅ,τι ἕκαστος ἠδύνατο, καὶ συντελοῦντες οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, ὡς ποτὲ ὁ παλαιὸς Ἰσραὴλ εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου· ἐπειδὴ οὐδεὶς, προστρέχων εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ ἐπικαλούμενος καὶ μακρόθεν τὴν βοήθειαν αὐτῆς, ἀσθενῆς, ἢ φυλακωμένος, ἢ αἰχμάλωτος, ἢ κινδυνεύων κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ἔμενεν ἀβοήθητος.

Οὕτως ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος ναὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς τιμὴν τῆς ἀειπαρθένου Μητρὸς, καὶ κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, θέαμα μὲν περικαλλέστατον εἰς τοὺς θεωμένους ὁμογενεῖς καὶ ξένους, θαῦμα δὲ προφανέστατον εἰς τοὺς κατανοοῦντας, πόθεν καὶ μεταξὺ τίνων περιστάσεων τοῦ ἔθνους συνετελέσθη τόσον λαμπρὸν καὶ πολυτελὲς κατὰσθημα εἰς μίαν νῆσον, καὶ πῶς συντηρεῖται κοσμοῦμενον καὶ βελτιούμενον καθ' ἡμέραν διὰ τῆς εὐλαβείας τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι συντρέχουν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν καὶ ἀπὸ ξένους τόπους, καταφρονοῦντες πελάγη καὶ κινδύνους, διὰ νὰ φέρωσι τὰ χαριστήρια εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἢ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν κραταιὰν αὐτῆς ἀντίληψιν. Πόσον δὲ εἶναι λαμπρὸν καὶ θαύματος ἄξιον τὸ ἱερὸν

τοῦτο κατάστημα, θέλομεν σκιαγραφῆσαι μετὸν λόγον ὅσον εἶναι δυνατόν.

Ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἀπέχει τῆς παραλίου πόλεως τοῦ ἁγίου Νικολάου βήματα ὀκτακόσια· κεῖται δὲ πρὸς βορρᾶν αὐτῆς ἐπὶ μικροῦ λόφου, κατὰ μικρὸν ὑπερανισταμένου, προΐουσιν ἀπὸ τῆς πόλεως, ὥστε εἰς τοὺς πόρρωθεν θεωμένους καὶ τοὺς παραπλέοντας φαίνεται, ὅτι φανερῶναι αὐτήν. Φέρει δὲ πρὸς αὐτὸν ὁδὸς πλατεία καὶ ἀναπεπταμένη, στοίχοις δένδρων ἐκατέρωθεν ἰσομετρομένη. Τερπνότατον δὲ προβάλλει θέαμα εἰς τοὺς ἀναβαίνοντας, ἐν μέσῳ τοῦ περιβόλου ὑπερκείμενος ὁ ἱερὸς ναός, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς, ἄνωθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου, καθορωμένη Εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ὀπισθεν δὲ τοῦ ναοῦ κωδωνοστάσιον, εἰς ὕψος ἀναβαῖνον πήχεων τεσσαράκοντα πέντε, λαμπρὸν διὰ τὴν ὕλην πᾶσαν ἐκ στηλῶν λευκοῦ λίθου· μέσον δὲ τούτου ὠρολόγιον ἴσταται ὑπερμέγεθες, σημαίνον τὰς ὥρας ἐπὶ τοῦ μεγίστου κώδωνος.

Γενομένη δὲ κατὰ τὰ προπύλαια, ἐκ λίθου λευκοῦ ἠσκημένα πάντα, ἐν ἀριστερᾷ τῆς εἰσόδου τοῦ περιβόλου βέεϊ διὰ τοῦ τείχους καθαρὸν καὶ ποτιμώτατον ὕδωρ, ἄνωθεν ἀπὸ πηγῆς ἀφθόνου καὶ δι' ὕδραγωγείων παλαιῶν μετοχετευόμενον, ἀνακαλυφθέντων καὶ τούτων εἰς τὴν οἰκοδομήν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ὑπεράνω δὲ τῆς θύρας ἴσταται τετραμερῆς Σταυρὸς ἐξ ὀρειχάλκου, ὡς ἐπ' ἄκρας ὄρους πεπηγμένος.

Ἐντεῦθεν ἢ πρὸς τὰ ἔνδον πάροδος, πριάγουσα δι' ἐπιπέδου λιθοστρώτου ἐκ λευκῶν μαρμάρων πήχ. 19, πλάτους ἔχοντος πήχ. 16· δέχεται δὲ τοῦτο κλίμαξ ἰσοπλατὺς ἐκ βαθμίδων 19, τὰς ὁποίας ὑπερβάς, πατεῖς τὰ προπύλαια, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔχων τὸν κάτω ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐν δεξιᾷ δὲ τὴν Σχολὴν καὶ ἄλλα οἰκήματα, σχηματίζοντα τὸν περίβολον· ἀπὸ μέσης δὲ τῆς κλίμακος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου τῆς αὐτῆς, ἀνίσταται κλίμαξ ἑτέρα περικαλλῆς, βαθμίδας ἔχουσα 25, περιέχεται δὲ ὑπὸ δύο παραλληλεπίδων κίγκλιδωτῶν, ἀφ' ἑκατέρων τῶν ἄκρων διὰ πάσης τῆς κλίμακος ἀγομένων. Ὑπερβάς δὲ καὶ ταύτην, ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸν πρόναον, τὸν ὁποῖον σχηματίζει περικαλλῆς στοὰ θολωτή, λιθόστρωτος ἔλη, καὶ ἐπὶ στηλῶν λευκοῦ λίθου τοῦ καλλίστου, ἰσομήκης δὲ μετὰ τὰς ἀντικειμένους

πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν πλευρὰς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Τοιαύτη μὲν ἢ πρόσοψις τοῦ ναοῦ ἔξωθεν. Ὑπερβάντι δὲ τὰς ὠραίας πύλας, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένες, θάμβος προξενεῖ καὶ ἔκστασιν ἢ τοῦ ναοῦ εὐπρέπεια, λευκότης μαρμάρων, λαμπρότης ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀφιερωμάτων παντοίων ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ, πανταχοῦ ἀποστιββουσα, καὶ περὶ τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν πάνσεπτον Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἐν δεξιᾷ τῆς εἰσόδου ἰσταμένην ἐπὶ καταχρύσου εἰκοναστασίῳ, μήκος μὲν ἔχουσαν δακτύλων ἑνδεκα, πλάτος δὲ δακτύλων ὀκτώ.

Εἰς δὲ τοὺς παρισταμένους εἰς τὰς ἱεράς τελετὰς καὶ ψαλμωδίας, καθ' ἑκάστην τελουμένης εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν, ἐγγίνεται ἢ πνευματικὴ ἐκείνη ἀγαλλίασις, ἢ ἑποία εὐφραίνει τὰς ψυχὰς τῶν πορευομένων εἰς οἶκον Κυρίου, κατὰ τὸ προφητικὸν λόγιον· διότι πᾶσα ἢ ἐκκλησιαστικὴ τάξις, περὶ τὰς ἱεράς τελετὰς καὶ ὕμνωδίας, ἐξακριβοῦται πρὸς τὰς ἱεράς διατάξεις καὶ τοὺς τύπους τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς, τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἔνδον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τιμωμένου. Διηρημένου δὲ εἰς τρία ἀπὸ δύο παραλλήλους στοὰς κατὰ μήκος ἐκτεινομένης, τὸ μὲν πρὸς δεξιὰν σεμνύεται μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, τὸ δὲ πρὸς ἀριστερὰν τιμᾶται μετὰ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. Χάριν δὲ τῶν συντρεχόντων καθ' ἡμέραν Χριστιανῶν, ὠκοδομήθησαν περὶ τὸν ναὸν οἰκήματα μὲν διὰ τοὺς ὑγιεῖς, νοσοκομεῖα δὲ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ξενοδοχεῖα διὰ τοὺς πένητας, οἱ ὁποῖοι δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦτο κατάστημα, τρεφόμενοι καὶ περιποιούμενοι διὰ τῆς ἐπιμελείας τῶν ἐπιτρόπων, καὶ πολλοὶ τούτων λαμβάνοντες ἐφόδια καὶ χρηματικὰς βοηθείας ἀναχωροῦντες.

Ἐουστήθη δὲ καὶ Σχολεῖον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ καταστήματος, εἰς τὸ ὁποῖον παιδεύονται τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὰ ἐκκλησιαστικὰ μαθήματα, καὶ πᾶσαν τὴν ἐγκύκλιον παιδευσιν, καὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι παῖδες. Ὁκοδομήθη πρὸς τούτοις δι' ἀναλωμάτων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕτερον ἀλληλοδιδασκατικὸν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ πέντε ἄλλα ἐουστήθησαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς νήσου, ἐν οἷς καὶ ἀλληλοδιδασκατικὸν τῶν κορασιῶν, καὶ συντηροῦνται παρὰ τοῦ ἱεροῦ

τούτου καταστήματος, χορηγούντος τούς μισθοὺς τῶν διδασκάλων.

Εἰς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα χρησιμεύουσι τὰ προσφερόμενα παρὰ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, εἰς θεοφιλῆ ἄμα καὶ φιλόανθρωπα ἔργα καταναλισκόμενα. Ἐναποταμιεύονται δὲ τὰ περιπλέον καὶ οἰκονομοῦνται παρὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καταστήσῃσι πόρον σταθερὸν ἀπὸ τῶν τόκων, εἰς βελτίωσιν καὶ συντήρησιν τῆς εὐπρεπείας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ τῶν ρηθέντων καταστημάτων.

Τοιαῦτα ἴσχυσεν ἡ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἡ πρὸς τὴν πάνσεπτον αὐτῆς Εἰκόνα εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι συντρέχουν πανταχόθεν καὶ ἀκαταπαύστως εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, ἢ ἐπικαλοῦνται καὶ μακρόθεν τὴν ἱεράν κραταιὰν αὐτῆς ἀντίληψιν, ἀρυόμενοι ἀπὸ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τῶν θαυμάτων τὴν ἴασιν ἀθεραπεύτων νοσημάτων, τὴν λύτρωσιν τῶν κινδύνων, τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐφετῶν, ὅσοι μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου καὶ θερμῆς εὐλαβείας προσέρχονται. Ἐκ τῶν ὁποίων θέλομεν διηγηθῆ ὀλίγα τινα, ὅσα ἔχουσιν αὐτόπτας πολλοὺς, καὶ μάρτυρας αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς σωθέντας καὶ τυχόντας τῶν δεήσεων.

Παιδίον τετραετὲς, μονογενῆς υἱὸς ἑνὸς τῶν προκρίτων τῆς πόλεως, τοῦ Γεωργίου Μαυρογένη, ἀσθενὲς ἐκ γενετῆς καὶ καχεκτικόν, ἔπαθε δεινῶς καὶ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποσκορωθέντας διόλου, καὶ μῆνας ὅλους ἑννέα ἦτο τυφλόν. Τὸ πάθος ἐνομιζέτο δυσίατον ἀπὸ τοὺς θεραπευτὰς ἰατροὺς, οἱ ὅποιοι, ἐξαντλήσαντες ὅλα τὰ βοηθήματα τῆς τέχνης τῶν ἀνέμενον τὸ ἔαρ διὰ νὰ ἐπιχειρισθῶσι τέλος πάντων γενικὴν τινα θεραπείαν τῶν χοιράδων, ἐκ τῶν ὁποίων εἶκαζον, ὅτι προέρχεται καὶ τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν· προέλεγον δὲ ὅτι καὶ ἂν ἐπιτύχη ἡ θεραπεία, ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνη ἀβλαβὴς διόλου τοῦ παιδίου ἢ ὄρασις.

Πρὸς ταῦτα ἀπογνωσθεῖσα ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἀνέθεσεν εἰς τὴν θείαν παντοδυναμίαν τὰς ἐλπίδας τῆς, καὶ προσκαλεσαμένη τὴν εἰρημένην Μοναχὴν κατὰ τὸ 1825, πηρεκάλει αὐτὴν νὰ δεηθῆ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπὲρ τοῦ παιδίου τῆς· ἡ δὲ ταπεινό-

φρων Πρεσβύτες λέγει πρὸς αὐτὴν· «Καὶ διὰ τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμὲ τὴν ἀμαρτωλὴν τοῦτο, καὶ δὲν ἐπικαλεῖσαι ἢ ἰδίαν ἢ τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου με πίστιν καὶ εὐλάβειαν;» Ταῦτα εἰπούσα ἡ Μοναχὴ ἀπήλθε, μόλις πεισθεῖσα νὰ σχηματίσῃ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδίου τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ μετὰ τὸ ὅποιον εἶχεν εἰς χεῖρας κομποσχοίνιον.

Ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, καθ' ἣν λιτανεῦει μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως διὰ πάσης τῆς Πόλεως ὄλος ὁ λαὸς, προπορευομένων τῶν ἁγίων Εἰκόνων ἡ δὲ μήτηρ τοῦ παιδὸς, ὑπαντήσασα μετὰ θυμιαμάτων, παρεκάλεσε τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐπιτρόπους νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ νὰ προσφέρωσιν αἴτησιν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τῆς. Τούτου γενομένου, ἠσπάζετο τὸ παιδίον τὴν Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ μετὰ κλαυθμηρὰν φωνὴν ἐφώναζε· «Δός μοι καὶ ἐμένα τὸ φῶς μου, Παναγία μου». Μόλις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἡ λιτανεῖα, καὶ, ὡς τοῦ θαύματος! ἔκραξε τὸ παιδίον μετὰ χαρᾶς· «Βλέπω, βλέπω». Τρέχουσιν οἱ περιλυποὶ γονεῖς τοῦ παιδίου, καὶ λύσαντες τὸ περικάλυμμα, βλέπουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παιδίου ἀνεφωγμένους καὶ παντελῶς ἀβλαβεῖς, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν, μεγαλύνοντες τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ταῦτα ἐγιναν ἐν ὄψει τῆς Πόλεως ὅλης, καὶ ὁ ἰατρὸς αὐτὸς, ὄλος ἐκστατικὸς, ἐκήρυξε τὸ ὑπερφυεὲς θαῦμα.

Συγχρόνως ἐγινε καὶ ἄλλο ὅμοιον θαῦμα εἰς μίαν γυναικα, τροφὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰδίου Μαυρογένη, Μαργάριταν τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Τήνου Μουντάδου· αὕτη ἔπασχε πάθος πολυχρόνιον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ὡς ἤκουσε τὸ εἰρημένον θαῦμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, προσελθούσα μετὰ θερμὴν πίστιν, ἔλαβε τελείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν θεραπείαν.

Ἐένος τις ἀπὸ Μολδαβίαν, Δημήτριος ὀνομαζόμενος, ἦτο αὐτῆς εἰς τὸ ἐθνικὸν Ἀτμοκίνητον, τὸ ὅποιον διοικοῦσεν ὁ ἀείμνηστος φιλέλληνας Ἀγγλὸς Ἄστουξ. Οὗτος, εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, ὕστερον ἀπὸ τὴν νυκτοφυλακίαν, τὴν ὁποίαν συνήθως οἱ ναῦται φυλάττουσιν, εὗρέθη τὸ πρωὶ ξηρὸς καὶ ὄλος ἀκίνητος· εὕχε πάσης ἐπιμελείας παρὰ τῶν ἰατρῶν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμίαν ὠφέλειαν· κα-

ταντήσας δὲ εἰς ἐλασινὴν κατάστασιν, ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, αἰρόμενος ὑπὸ τεσσάρων καὶ κατέκειτο εἰς τὸν κάτω ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, βασιανίζομενος ἀπὸ πόνους δριμυτάτους τέσσαρας μῆνας, τρεφόμενος δὲ καὶ περιποιούμενος ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ καταστήματος διὰ τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν.

Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως ἀποκοιμηθεὶς περὶ μεσημβρίαν, τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσε φωνήν, καλοῦσαν αὐτὸν νὰ σηκωθῆ· ἐξυπνήσας, ἠρώτα τοὺς ἐκεῖ παρόντας, τίς τὸν ἐφώνησε, καὶ μαθὼν, ὅτι οὐδεὶς, ἐνόμισεν ὅτι ἔδλεπεν ὄνειρον, καὶ κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, πάλιν ἀπεκοιμήθη· ἤκουσε δὲ καὶ δεύτερον τὴν αὐτὴν φωνήν, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπει λευκοφόρον Γυναῖκα εἰσερχομένην εἰς τὸν ναὸν, κάλλος ἔχουσαν καὶ λαμπρότητα ἄρρητον, καὶ γενόμενος ἔντρομος, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας του, καὶ περιεπάτει συνηκολούθησε δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὸς λιτανεύοντας περὶ τὴν Πόλιν, καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐξεπλάγη, βλέπων τὸ ἐξαισίον θαῦμα.

Γυνὴ τις Λεσθία, Μαρία τὸ ὄνομα, εἶχεν υἱὸν μονογενῆ, ἐτῶν ὄντα 22, πάσχοντα δὲ πρὸ πολλῶν χρόνων πάθος ἀνάτον· ἀφοῦ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐδὴκάνησεν ἀνωφελῶς ὅλην τῆς τὴν οὐσίαν εἰς ἰατρούς, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ἀπελπισθεῖσα, ἐπρόστρεξεν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἀκούσασα τὰ τελούμενα καθ' ἐκάστην εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῆς ναὸν θαύματα. Ἐτύχε νὰ φέρεται ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἀπὸ ἑν πλοῖον, ὅπου ἐψάλη ὁ ἁγιασμός, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ γυνὴ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἐπάτησαν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡς εἶδον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, ἔπεσαν ἀμφοτέροι πρηνεῖς κατὰ γῆς, ἀνακαλοῦντες μεγαλοφώνως τὸ ὄνομα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἐπικαλούμενοι μετὰ θερμῶν δακρῶν τὴν παρ' αὐτῆς βοήθειαν· καὶ εὐθὺς ἦλθεν αὐτόματος εἰς τὸν νέον ἐμετὸς σφοδρὸς, καὶ ἐξέβαλε σαρκῶδες τι ὡς ὀκτάπουν, καὶ ἐλευθέρωθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ πολυχρόνιον πάθος· ἔφερε δὲ ἡ μήτηρ τοῦτο μεθ' ἑαυτῆς μαρτύριον τοῦ θαύματος εἰς τοὺς συμπολίτας τῆς.

Ἀθηναῖός τις, Γεώργιος ὀνομαζόμενος, ἔχασε τὸν ἕνα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ πάθος, καὶ μεταχειριζόμενος διάφορα ἰατρικὰ πρὸς θεραπείαν τοῦτου, ἔχασε μετὰ ἕξ μῆνας καὶ τὸν

ἕτερον, καὶ ἔμεινεν ἀόμματος καὶ τυφλός· καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν εὐρισκόμενος, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, χειραγωγούμενος ἀπὸ ἑν παιδίον ἀφήσας ὅτι εἶχε τελευταῖον εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ δυστυχῆ οἰκογένειάν του.

Ἐκεῖτο ὁ δυστυχὴς οὗτος ἐλασινὸν θέαμα, προσευχόμενος ἀδιαλείπτως, ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν γυνὴ τις δαιμονιζομένη ἐφώνησε, ὅτι τρέχει ὡς ἰδρῶς ἀπὸ τῆς ἁγίας Εἰκόνης ἐπιπλητομένη δὲ ἀπὸ τὸν ἀόμματον τοῦτον· «Δὲν βλέπεις, λέγει πρὸς αὐτόν, τυφλέ;» τότε ὁ ἀόμματος παρεκάλεσε μίαν ἀπὸ τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας νὰ ἀποσπογγίσῃ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ νὰ χρίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του τοῦτου γενομένου, ἀνέβλεψεν ὁ τυφλός, καὶ ἡ δαιμονιζομένη ἦλθε συγχρόνως εἰς τὰς φρένας τῆς, καὶ ἀπῆλθον ἀμφοτέροι δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ μεγαλύνοντες τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Γυνὴ τις, ἐκ χωρίου τῆς Τήνου, τὸ ὄνομα Μαρίνα, (καὶ ἦτο τοῦ Δυτικοῦ δόγματος), τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ ἔπασχεν ἀπὸ ὕδρωπικίαν, ἐπρόστρεξεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπικαλούμενη μετὰ θερμῶν δακρῶν τὴν βοήθειαν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος ἀνδρός τῆς· λαβοῦσα δὲ ὕδωρ ἀπὸ τὸ ἁγίασμα, ἔπλυνε καὶ ἐπότισεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἴδιον, καὶ εὐθέως ἔρρευσε αὐτόματος τόση ποσότης ὑγρῶν διὰ τῶν πόρων καὶ τῶν φυσικῶν ὀχετῶν, ὥστε συνέπεσαν ὁ ὄγκος τοῦ σώματος, καὶ ὁ πάσχων ἀνέλαβεν ἀμέσως τὴν υἰγιάν καὶ τὰς σωματικὰς δυνάμεις του.

Κατὰ τὸ 1831, κατὰ μῆνα Νοέμβριον, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ξένος τις ἀπὸ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Νικόλαος τοῦνομα, πάσχων δεινῶς τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ μίαν πληγῆν, τὴν ὁποίαν συνέθη νὰ λάβῃ ἐργαζόμενος ἀπὸ τὰ συντρίμματα ἑνὸς μαρμάρου· δὲν ἄφησε μήτε ἰατρὸν, μήτε βοήθειαν νὰ μὴ μεταχειρισθῆ, ἀλλ' ἡ πληγῆ, ἀντὶ νὰ θεραπευθῆ, κατήντησεν εἰς τόσην κακοήθειαν, ὥστε ἔκλεισε διόλου τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἔφερεν εἰς αὐτὸν πόνους ἀνυποφόρους. Ἀφοῦ ἐπροσκύνησε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, πορευθεὶς εἰς τὸν κάτω ναὸν, ἔβρεξε τὸν ὀφθαλμὸν μὲ τὸ ἁγίασμα καὶ πάραυτα ἦσθάνθη τι, τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ πέσῃ διὰ τῶν βλεφάρων· ἐκάλεσε μίαν γυναῖκα παρούσαν, διὰ νὰ παρατηρήσῃ, ἀλλὰ μήτε αὐτῆ, μήτε ὁ κανδηγλανάπτῃς, παρῶν, ἠθέ-

λησαν να ἐγγίσωσι, φοβούμενοι μὴ βλάψωσι τὸν ὀφθαλμόν· τὸν συνεβούλευον διὰ να ἔλθῃ εἰς τὸν ἰατρόν· ὁ δέ, κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐπλυνε καὶ δεύτερον τὸν ὀφθαλμόν μετ' τὸ ἀγίασμα, καὶ ἔπεσεν αὐτόματον σύντριμμα μαρμάρου εἰς σχῆμα τριγωνικόν, ἠνοιχθη ἀμέσως ὁ ὀφθαλμός, καὶ ἔβλεπε καθαρὰ, χωρὶς να μείνῃ μῆτε μικρὸν σημεῖον πληγῆς.

Τοιαῦτα ὑπερφυῆ καὶ τεράστια θαυματουργεῖ καθ' ἑκάστην ἢ χάρις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸν ἐν Τήνῳ πάνσεπτον αὐτῆς ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπὲρ τῶν προσερχομένων μετ' εὐλαβείας θερμῆς καὶ πίστεως ἀδιστάκτου, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ μακρόθεν τὴν κραταιὰν αὐτῆς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, εἰς τιμὴν τοῦ ὑπερευλογημένου αὐτῆς ὀνόματος, καὶ δόξαν τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν Τήνῳ, τῆ κζ'. Ἰουλίου,
ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ, αὐλβ'.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΕΣΙΝ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

— ΤΟΥ —

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Η ΕΥΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΗΙ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν
βάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀγῆρ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἀπέκροφα, σιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων Ταγματίων.

Δεῦτε συγέλθωμεν πάντες οἱ εὐσεβεῖς ἐν χαρᾷ, πιστῶς
εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ θεῖᾳ εὐρέσει, Εἰκόνος τῆς πανάγου
Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ σικιτήσωμεν πνεύματι, δοξολογοῦν-
τες ὅτι ἀνέδειξεν ἐν ἡμῖν, τὸ ἡδύτατον θεώρημα.

Η τοῦ ἡλίου μὲν θεὰ ἡδεῖα πέφυκεν, ἡδυτέρα δὲ πᾶσι, τῇ
παρούσῃ ἡμέρᾳ, Εἰκόνος τῆς πανσέπτου Μητρὸς τοῦ
Θεοῦ, τοῖς πιστοῖς ἀναδείκνυται ταύτην οὖν πάντες περιχα-
ρῶς, εὐλαβῶς τε προσκυνήσωμεν.

Φύλατε πάντας τοὺς τὸν σεπτὸν σου ναόν, Παρθένη Θεο-
τόκε ἀνεγείροντας τοῦτον, ρύουσα ἐκ βλάβης δεινῶν
τοῦ ἐχθροῦ, καὶ αἰωνίου κολάσεως, καὶ συνδραμόντας δὲ πάν-
τας ἐν τῇ αὐτοῦ, οἰκοδομῇ τε καὶ λαμπρότητι.

Δόξα τῶν Ἁγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. 6΄.

Εξέλαμψε σήμερον ἡ πάνσεπτος Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τὴν
πρὸς αὐτὴν χαράν, τοῦ Ἀρχαγγέλου ἀναφαίνουσα· καὶ
τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα καὶ πρὸς πανήγυριν φαιδρᾶν, τῶν
ὀρθοδόξων τὰ πλήθη συνάγουσα· ἅπαντες οὖν πρὸς αὐτὴν

ὡς ὁ Ἄγγελος ἐκβοήσωμεν· Χαίρει κεχαριτωμένη Παρθένε Μητέρα ἀνύμφευτε, σὲ καὶ μεσίτην Δέσποινα τῆ φιλευσπλάγχυν φιλίᾳ σου προβαλλόμεθα, διατηρήσαι καὶ σῶσαι ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἐχθροῦ τὴν κληρονομίαν σου· καὶ γὰρ ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλοιο.

Εἰσόδος τό, Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Ἁγίων.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου ὤε.

Δόξαν καὶ τιμὴν περιφανῆ, Τῆνος ἢ περίβλεπτος νῆσος ἤδη ἀπέλαθεν· ἔχει γὰρ θησαύρισμα καὶ μέγα καύχημα, ὀρθοδόξων ἀγλάισμα, Εἰκόνα τὴν θεῖαν τῆς Πανάγνου σήμερον, ἥνπερ ὀρώμεν φαιδρῶς, λύσιν τε δεινῶν ἐξαιτεῖται, ἥνπερ καὶ λαβεῖν προσδοκῶσα, χαίρει καὶ ἀγάλλεται ἐν πνεύματι.

Στίχος. Ἄκουσον θύγατερ.

Οτε ἐκινήθη καθ' ἡμῶν, τῶν πιστῶν σου δούλων Παρθένε ὁ δεινὸς τύραννος, ὡσπερ λέων ἄγριος κατὰ τῆς πόλιμνης σου, καὶ ρομφαίαν εἰκόνισε, ζητῶν ἀπολέσαι ὀρθοδόξων σύστημα, λαὸν Παντάνακτος, τότε σὲ ἀγνή Θεοτόκε, ἔδειξας ἡμῖν σὴν Εἰκόνα, ρώμην καὶ χαρὰν πᾶσι παρέχουσα.

Στίχος. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσι.

Πάντας τοὺς τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, κατασπαζομένους Εἰκόνα πίστει Πανάμωμε, πάσης νῦν ἐκλύτρωσαι βλάβης καὶ θλίψεως, ἀλλοφύλων ἐφόδου τε λοιμοῦ βαρυτάτου, λιμοῦ σεισμοῦ φόνου τε, καὶ παντὸς ἄλλου κακοῦ, ὅπως ἐν γαλήνῃ βιοῦντες, καὶ εἰρηνικῇ καταστάσει, χάριν τὴν σὴν Ἀχραντε γεραίρωμεν.

Δόξα τῶν Ἁγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου

Ἦχος β'.

Εὐφραίνου πόλις ἢ Τῆνος καὶ χόρευε, ἀγαλλομένη τῆ πνεύματι· ὅτι ἐν σοὶ πολύτιμον δῶρον, ἢ Εἰκὼν τῆς Πανάγνου δεδώρηται· ὕψισον τοίνυν τὴν φωνὴν τῆ Θεοτόκῃ ὕμνον ἀναπέμπουσα· καὶ παρ' αὐτῆς θερμῶς ἐξαιτούσα τῶν δεινῶν ἀμαρτιῶν λύτρωσιν, καὶ βίον καθαρὸν καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς ἢ τῶν Τηνίων ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν, ἡμῶν τὴν πολιοῦχον καὶ τοῦ κόσμου προστάτιδα· ἐν πόλει ὑπῆρξε γὰρ ἡμῶν, παράδοξος ἢ εὐρεσις Εἰκόνας τῆς αὐτῆς· ὅθεν καὶ πρὸς αὐτὴν χαρμονικῶς σήμερον ἀνακράζωμεν. Χαίρει ἢ ἐλπίς, χαίρει παντὸς τοῦ κόσμου ἢ λύτρωσις.

Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

Ἀφ' ἑκτης, τὸ Κοτάκιον τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Θεοτόκου τῆ ναῖφ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τὴν Εἰκόνα τὴν αὐτῆς προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδίας αὐτῆ· Πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, ἐπηρείας καὶ βλάβης, ὀρατῶν ἀπάντων τε καὶ ἐχθρῶν ἀοράτων, τοὺς μετὰ πόθου σκέπη τῆ ἐκ σοῦ, προσπεφυγότας πανάμωμε Δέσποινα.

Καὶ τό, Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πολνεύσπλαγγος Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ὅρα εἰς τὴν ἀρχὴν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουεῖσθε.

Σκιρτῶσι καὶ ἀγάλλονται, πιστῶν τὰ στίφη, σήμερον ἐν τῇ ἐνδόξῳ σου μνήμῃ, Θεοκνήτωρ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε Νύμφη, ἐν ἣ ἡμῶν διέλυσας, τὸ λυπηρόν, καὶ ἔδειξας, Εἰκόνα σου τὴν ἁγίαν, ὡς θησαυρὸν ἐκ μετάλλων.

Εἰς τοὺς Αἴθους, τὸ Πᾶσα προῆ, σιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Εν κυμβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ὧδαῖς ἀλαλάξωμεν, τῇ Εἰκόνι ἅπαντες προχωρεύοντες· καὶ γὰρ ἐκ γῆς πεφανέρωται, πολλοὺς θεραπεύουσα, νοσημάτων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν ἀπαλλάττουσα· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, ὁμοφώνως τῆ Ἀγγέλῳ μελωδοῦντες, Χαίρει Παρθένε βοήσωμεν.

Εν τῇ πόλει συνέλθετε, Ἱερῶν ὁ σύλλογος, τῶν Τηνίων σήμερον, χεῖρας αἶροντες, καὶ τῇ ἀγνῇ ὕμνον πέμποντες, διότι ἀνέδειξε τὸ ἐκτύπωμα αὐτῆς, τὸ φαιδρὸν καὶ χαρμόσουν, καὶ τοὺς ἅπαντας, ἐν δεήσει κινεῖτε ἐκβοῶντες· Ὡ Παρθένε ρύσαι κόσμον, ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ἀλάστορος.

Ιδε κάλλος θαυμάσιον, ἴδε οἶκον εὐκτήριον, τῇ Παρθένῳ σήμερον ἐγειρόμενον, καὶ εἰς αὐτὸν συνεργόμενοι, δεόμεθα Κύριον, καὶ Μητέρα τὴν αὐτοῦ, τὴν ἀσπύρως κυήσαν τὸν Φιλάνθρωπον, τοῦ λυτρώσαι ἐκ βλάβης ἐναντίων, τοὺς προθύμως συνδραμύντας, καὶ τοῦτον οὕτω κοσμήσαντας.

Τὰς βουλάς διασκεδάσον καὶ τὰ ὄργα κατάργησον, τῶν ἐχθρῶν τῆς ποιήνης σου Παναμώμητε, καὶ γὰρ λαὸς περιούσιος, ὑπάρχουσα Δέσποινα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ αὐτῷ πεπιστεύκαμεν καὶ ἐλπίζομεν, τῶν δεινῶν ἀπαλλάξαι τῶν βαρβάρων, τῶν παρόντων καὶ μελλόντων, τῇ σῇ πρεσβεῖα Πανύμνητε.

Λόξα τῶν Ἁγίων, καὶ νῦν τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον οἱ εὐσεβεῖς συνελθόντες, ἐν τῇ σεπτῇ ναῷ τῆς Θεοτόκου, πιστῶς πρὸς αὐτὴν ἀνακράζωμεν Παρθένε ἀγνή, ἢ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐνδοξοτέρα, ἅπαντας διαφύλαττε, τοὺς πιστεύοντας ὃν ἀσπύρως ἔτεκες Πανάμωμε· καὶ τοὺς προσκυνούντας εὐλαβῶς τὴν σὴν Εἰκόνα, ἣν ἐν τῇ πόλει Τήνῃ δι' ὀπτασίας ἀνέδειξας· καὶ τοὺς ἀνεγείροντας τὸν σὸν ναὸν ἐν ᾧ αὕτη τεθησαύρισται· σοῦ δεόμεθα, λύτρωσαι πάντας, τοὺς εὐσεβεῖς τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, καὶ βαρβάρων τῆς δουλείας, καὶ πάσης βλάβης Πανάχραντε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, ἐκ τῶν κανόνων τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ γ΄. Ἦχος πλ. δ΄. Στ' εἰ τὸ ὀστερώμα.

Υμνον ἐκ χειλέων μου· καὶ ἐξ ὀδυνηρᾶς δέησον, φέρω ψυχῆς, ἣν κατοικτειρήσης, ὦ πανάμωμε Δέσποινα.

Εδειξας Εἰκόνα σου, ἐν Μοναχῇ ὄναρ Ἄχραντε, ἦνπερ πιστοὶ δοῦλοὶ σου λαβόντες, ὡς θησαυρὸν ταύτην ἔχομεν.

Χαίροντες Πανύμνητε, τὴν σὴν Εἰκόνα σεβόμεθα, καὶ γὰρ διὰ σοῦ ἄφεισιν πταισμάτων, τῶν πολλῶν λαβεῖν ἐλπίζομεν.

Σὲ πάντες κεντήμεθα, καταφυγὴν τε τεῖχος Χριστιανοί, σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Ἀνύμφευτε.